

D12

CULTUUR

FIJNE JEUGD OMRINGD DOOR BOEVENGESPUIS

'Koloniekind'

WAT: autobiografische non-fictie

WIE: Mariët Meester

UITGEVER: De arbeiderspers

★★★★☆

Mariët Meester groeide op in, wat volgens haar moeder, het veiligste dorp van Nederland was: Veenhuizen. Haar vader was leraar en hoofd der school in het Drentse gevangenisdorp en werd 'meester Meester' genoemd. Dat de kleine Mariët met de 'boevenbus' naar school werd gebracht, was voor haar heel normaal. Al moest ze wel even wennen aan de gedetineerden die hun ramen laptten, moestuin onderhielden en klusjes in huis kwamen doen.

Bang voor al die mannen die toch iets op hun kerfstok hadden, was het meisje niet. Natuurlijk hadden haar ouders haar en haar broertje Wout geleerd dat ze geen snoepjes aan mochten nemen van de gevangenen. En ook wist ze dat mama nooit het wasgoed buiten mocht laten hangen, als ze niet thuis waren. Een boef zou de kleren van de lijn kunnen gappen en zo trachten te ontsnappen.

Gevangenis­museum

Sinds het uitkomen van *Het Pauperparadijs* van Suzanna Jansen in 2008 staat Veenhuizen in flink in de belangstelling. Het Gevangenis­museum, sedert 2005 gevestigd in het geheel gerenoveerde Tweede Gesticht, trekt jaarlijks vele bezoekers die wel eens willen zien waar de landlopers, dronkenlappen en criminelen werden ondergebracht.

Hoe het was om werkelijk op te groeien in dit bijzondere dorp, waar bijna alles eigendom was van het

Ministerie van Justitie, zelfs de meubels van me­neer pastoor, vertelt de schrijfster in *Koloniekind*. Haar herinneringen staan bol van de knusse nostalgie en getuigen van een warme jeugd op een toch opmerkelijke plek.

Meester heeft een prettig lichte schrijfstijl en vertelt met humor over haar kinderavonturen in het afgelegen dorp, waar gewa's (gestichtswachters) alles en iedereen voortdurend in de gaten houden. Vijftigplussers die elders op­groeiden zullen niettemin veel van haar jeugdherinneringen herkennen: van de Dauphine die haar vader rijdt, de moderne Gelderland-bank die in de kamer pronkt tot de teleurstelling over de op de groei gekochte 'nieuwe' fiets, die een tweedehandsje blijkt met lelijke houten klossen op de trappers.

Duidelijk wordt dat Meesters hart nog altijd in Veenhuizen ligt, hoe lang ze ook al in Amsterdam woont en hoe graag ze ook met haar woonwagen rondtrekt. Zelfs haar voorkeur voor mannen werd in het gevangenis­dorp bepaald. Ze werd verliefd op 'een niet-criminele crimineel': een ruige kunstenaar met lange krullen.

P.v.d.V.